

DONNA
LEON

ACQUA
ALTA

VERTAALD DOOR
TITIA RAM

2012
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor Guy Santa Lucia

*Dalla sua pace la mia dipende,
quel che a lei piace vita mi rende,
quel che le incresce morte mi dà.
S'ella sospira, sospiro anch'io,
è mia quell'ira, quel pianto è mio
e non ho bene s'ella non l'ha.*

Mijn rust is afhankelijk van die van haar:
wat haar genot verschaft, geeft mij leven,
wat haar kwelt, veroorzaakt mijn dood.
Als zij zucht, zucht ik ook,
haar woede en zorgen zijn die van mij
en ik ken geen genot als zij dat niet met me deelt.

Don Giovanni
Mozart

Huiselijke rust vierde hoogtij. Flavia Petrelli, de regerende diva van La Scala, stond in de warme keuken uien te snijden. Voor haar op het marmeren aanrecht lagen in gescheiden hoopjes een bergje tomaten, twee in dunne reepjes gesneden teentjes knoflook en twee peervormige aubergines. Ze stond over de groenten gebogen te zingen, en de gouden klanken van haar sopraanstem vulden de ruimte. Ze veegde nu en dan met de buitenkant van haar pols een streng donker haar uit haar gezicht, maar zodra ze hem achter haar oor had geschoven schoot die acuut weer los en viel dan weer over haar wang.

Aan de andere kant van de enorme ruimte die het grootste deel van de bovenste verdieping van het veertiende-eeuwse Venetiaanse palazzo in beslag nam, lag de eigenaresse en Flavia's minnares, Brett Lynch, uitgestrekt over een beige bank, met haar blote voeten tegen een armleuning en haar hoofd op de andere, mee te lezen met de partituur van *I Puritani*, waarvan de muziek – jammer dan voor de burens – uit twee grote speakers op mahoniehouten sokkels blèrde. De muziek zwol aan en vulde de kamer, en de zingende Elvira bereidde zich erop voor dat ze gek ging worden... in tweevoud. Er klonken heel griezelig twee Elvira's in de ruimte: de ene die Flavia vijf maanden daarvoor in Londen had opgenomen en die nu uit de speakers

klonk; de andere de stem van de vrouw die uien stond te snijden.

Flavia, die in perfecte eenheid met haar eigen, opgenomen stem zong, onderbrak zichzelf af en toe om dingen op te merken als: ‘Au, wie zei er ook alweer dat ik een middenregister heb?’ Of: ‘Was dat geen bes die de violen daar moesten spelen?’ Haar stem keerde na elke onderbreking terug naar de muziek, en haar handen hakten verder. Links van haar stond een grote koekenpan op laag vuur, waarin een poeltje olijfolie op de eerste lading groente wachtte.

Vier verdiepingen lager werd er op de deurbel gedrukt. ‘Ik ga wel,’ zei Brett, die de partituur met de binnenkant naar beneden op de vloer legde en opstond. ‘Het zullen wel Jehova’s getuigen zijn. Die komen altijd op zondag.’ Flavia knikte, veegde met de rug van haar hand een lok donker haar uit haar gezicht en richtte haar aandacht weer op de uien en Elvira’s delirium, waar ze middenin weer begon mee te zingen.

Brett liep, blij met hoe warm het op deze middag eind januari in het appartement was, op haar blote voeten over de houten vloer de hal in, nam de hoorn van de intercom naast de voordeur en vroeg: ‘*Chi è?*’

Een mannenstem antwoordde in het Italiaans: ‘We zijn van het museum. We hebben papieren van *dottor Semenzato*.’

Wat raar dat de directeur van het Dogenpaleis papieren liet brengen, zeker op zondag, maar misschien was hij geschrokken van de brief die Brett hem uit China had gestuurd – hoewel hij eerder die week bepaald niet geschrokken had geklonken – en wilde hij dat Brett iets zou lezen vóór de afspraak met haar, die hij met tegenzin voor dinsdagochtend had vastgelegd.

‘Wilt u ze even komen brengen? Het is op de bovenste etage.’ Brett hing de hoorn op en drukte op de knop die vier verdiepingen lager de deur opende, liep naar de deur en riep over de jankende violen heen naar Flavia: ‘Iemand van het museum. Papieren.’

Flavia knikte, pakte de eerste aubergine op, sneed hem in tweeën en wendde zich toen, zonder een noot te missen, weer tot haar liefdesdelirium.

Brett liep terug naar de voordeur, bleef even staan, boog zich voorover om een hoekje van een kleed terug te slaan en deed toen de voordeur open. Er klonken voetstappen van beneden en er kwamen twee mannen in zicht, die onder aan de laatste trap even bleven staan. ‘Nog maar zestien treden,’ zei Brett, die hen met een glimlach verwelkomde en toen plotseling de ijsskoude lucht voelde die uit het trappenhuis omhoogkwam. Ze zette haar ene blote voet op de andere.

Ze stonden op de overloop onder haar en keken op naar de open deur. De voorste had een grote bruine envelop in zijn hand. Ze stonden nog steeds onder aan de laatste trap. Brett glimlachte nogmaals en riep ter aansporing naar beneden: ‘*Forza*.’

De voorste, een kleine blonde man, glimlachte terug en begon aan de laatste trap. Zijn metgezel, langer en donkerder, haalde diep adem en kwam achter hem aan. Toen de eerste man bij de deur was, bleef hij staan en wachtte op de ander.

‘*Dottoressa Lynch?*’ vroeg de blonde, die haar achternaam op zijn Italiaans uitsprak.

‘Ja,’ antwoordde ze. Ze deed een stap van de voordeur vandaan om hen binnen te laten.

Ze mompelden beiden beleefd: ‘*Permesso*,’ en liepen het appartement binnen. De eerste, met heel kort geknipt blond haar en aantrekkelijke donkere ogen, stak de envelop naar haar uit. ‘Dit zijn de papieren, dottoressa.’ Ze nam ze van hem aan en hij zei: ‘Dottor Semenzato vraagt of u ze onmiddellijk wilt bekijken.’ Heel zacht, uitermate beleefd. De lange glimlachte en wendde zich af, zijn aandacht getrokken door een spiegel die links van de deur hing.

Ze boog haar hoofd en begon de flap van de envelop open te maken, die met rode was verzegeld was. De blonde man deed een stap naar haar toe, alsof hij de envelop van haar wilde pakken om hem voor haar te openen, maar toen liep hij plotseling langs haar heen en greep haar van achteren bij beide armen, zijn grip fel en hard.

De envelop viel, stuiterde van haar voeten en landde tussen haar en de tweede man. Hij duwde hem opzij met zijn voet, alsof hij voorzichtig wilde zijn met de inhoud, en ging vlak voor haar staan. De andere verstevigde zijn grip op haar armen terwijl de tweede man op haar afkwam. De lange bracht zijn gezicht van zijn aanzienlijke hoogte naar beneden en zei met een zachte, heel diepe stem: ‘Die afspraak met dottor Semenzato gaat niet door.’

Ze voelde woede voordat ze angst gewaarwerd, en ze zei tegen de eerste: ‘Laat me los. Donder op.’ Ze maakte een felle draaibeweging om te proberen los te komen, maar de man greep haar steviger vast en pinde haar armen langs haar heupen.

De muziek achter haar zwol aan en Flavia’s dubbele stem vulde de ruimte. Ze zong de passage zo perfect dat niet te horen was dat er twee stemmen, niet één, over pijn, liefde en verlies zongen. Brett draaide haar gezicht naar de mu-

ziek, maar stopte toen bewust de beweging en vroeg terwijl ze haar hoofd naar de man voor haar draaide: 'Wie ben je? Wat wil je?'

Zijn stem en gezicht vervormden lelijk. 'Jij bent niet degene die hier de vragen stelt, trut.'

Ze probeerde zich nogmaals los te wrikken, maar het was een onmogelijke onderneming. Ze plaatste haar gewicht op haar ene voet en trapte met haar andere naar achteren, maar haar blote hiel had geen enkel effect op de man die haar vasthield.

Ze hoorde hem achter zich zeggen: 'Oké, doe het maar.'

Ze draaide haar hoofd om hem aan te kijken toen de eerste stomp kwam, midden in haar buik. De plotselinge, explosieve pijnscheut trok haar met zo veel kracht naar voren dat ze bijna losschoot van de man die haar vasthield, maar hij trok haar naar achteren en hield haar overeind. De man voor haar stompte haar nogmaals, deze keer tegen haar linkerborst. Haar reactie was dezelfde, een onwillekeurige schokbeweging die haar lichaam naar voren trok om het te beschermen tegen de vreselijke pijn.

Toen begon hij snel, zo snel dat ze niet kon tellen hoe vaak, op haar lichaam in te beuken en hij raakte haar herhaaldelijk op borst en ribben.

Achter haar zongen de stemmen van Flavia nu over de zalige toekomst waarnaar ze uitkeek – binnenkort was ze de bruid van Arturo – en toen beukte hij haar op de zijkant van haar hoofd. Haar rechteroor begon te zoemen en ze hoorde de muziek alleen nog met links.

Ze was zich bewust van maar één doordringend feit: ze kon geen geluid uitbrengen. Ze kon niet gillen, schreeuwen of kreunen. De sopraanstemmen smolten achter haar

samen, jubelend van extase, terwijl haar lip openscheurde onder de vuist van de man.

De man achter haar liet haar rechterarm los. Het was niet meer nodig haar in bedwang te houden, maar hij hield haar arm vast om haar overeind te houden en draaide haar rond tot ze met haar gezicht zijn kant op stond. 'Je gaat niet naar die afspraak met dottor Semenzato,' zei hij met een nog steeds lage en beleefde stem.

Maar ze was er niet meer bij, luisterde niet naar wat hij zei, was zich slechts vaag bewust van de muziek en de pijn, en de duistere angst dat die mannen haar gingen vermoorden.

Haar hoofd hing en ze zag alleen haar voeten. Ze voelde dat de langere van de twee een plotselinge beweging in haar richting maakte, en er droop iets warmes over haar benen en gezicht. Ze was de controle over haar lichaam verloren en rook de scherpe geur van haar eigen urine. Ze proefde bloed, zag het op de vloer druppelen en op hun schoenen spetten. Ze hing tussen hen in, kon alleen maar denken dat ze geen geluid kon maken, en het enige wat ze wenste was dat ze haar zouden loslaten, zodat ze zich tot een balletje zou kunnen oprollen om de pijn die ze in haar hele lichaam voelde te verlichten. En de hele tijd dat dit allemaal gebeurde vulde de stem van Flavia Petrelli het appartement met vreugdevolle klanken. Haar stem zong vol blijdschap boven die van het koor en de tenor uit, de stem van haar lieve minnares.

Met meer moeite dan ze ooit in haar leven ergens voor had moeten doen lukte het Brett haar hoofd op te tillen. Ze keek in de ogen van de langste man, die nu recht voor haar stond. Hij glimlachte naar haar met zo'n intieme blik in

zijn ogen dat het het gezicht van een minnaar had kunnen zijn. Hij reikte langzaam naar haar en pakte zacht haar linkerborst vast. Hij kneep er zacht in en fluisterde: ‘Wil je nog meer, *cara*? Met een man is het veel lekkerder.’

Haar reactie ging volledig buiten haar om. Haar vuist raakte zijn gezicht en schampte weg zonder schade aan te richten, maar de plotselinge beweging rukte haar los van de hand van de ander. Ze zakte tegen de muur en was zich op een vervreemdende manier bewust van de soliditeit tegen haar rug.

Ze voelde hoe ze naar beneden zakte, hoe haar trui omhoog werd getrokken door de grove korrel in het stucwerk van de muur achter haar. Ze zakte langzaam, als in slow motion, naar beneden langs de muur, en het ruwe oppervlak schuurde tegen haar vlees terwijl de zwaartekracht haar hele lichaam naar beneden trok.

Het werd allemaal vreselijk verwarrend. Ze was zich nog bewust dat Flavia’s stem het *cabaletta* zong, maar toen hoorde ze dat Flavia’s andere stem niet meer zong, maar razend schreeuwde: ‘Wie zijn jullie? Wat doen jullie?’

‘Blijf zingen, Flavia,’ probeerde ze te zeggen, maar ze wist niet meer hoe ze de woorden moest vormen. Ze zakte op de vloer, met haar gezicht naar de woonkamer, waar ze de contouren van de echte Flavia tegen het licht zag dat uit de andere kamer naar binnen stroomde. Ze hoorde dezelfde contouren van de magnifieke muziek die over haar heen stroomde, en zag het grote hakmes in Flavia’s hand.

‘Nee, Flavia,’ fluisterde ze, maar niemand hoorde haar.

Flavia wierp zich in de ruimte die haar van de twee mannen scheidde. Ze waren even verrast als zij en hadden geen tijd om te reageren, en het mes hakte in op de geheven on-

derarm van de kleinere man. Hij gilte het uit van de pijn en trok zijn arm naar zich toe, bedekte de wond met zijn andere hand. Bloed welde op door de stof van zijn jas.

Een stilstaand filmbeeld. Toen wilde de langere man naar de nog open deur rennen. Flavia duwde het mes tegen haar heup en deed twee stappen naar hem toe. De gewonde man trapte naar haar met zijn linkervoet en raakte haar tegen de zijkant van haar knie. Ze viel, maar landde op haar knieën, het mes nog tegen haar been.

De communicatie tussen de mannen was geheel woordeloos, maar ze renden tegelijk naar de deur. De langste bleef even staan om de envelop te grijpen, maar de geknielde Flavia hakte met het mes naar zijn hand, en hij trok zich terug en liet de envelop bij de deur liggen. Flavia stond moeizaam op en rende een paar stappen achter hen aan, maar toen bleef ze staan, liep terug naar het appartement en trapte de deur achter zich dicht.

Ze knielde naast de in elkaar gezakte vorm van de vrouw. 'Brett, Brett,' riep ze en ze keek op haar neer. De onderste helft van haar gezicht was besmeurd met bloed dat uit een stuk kapotte huid aan de linkerkant van haar voorhoofd over haar neus en lip liep. Ze lag met een knie onder zich getrokken, haar trui zat in elkaar gefrommeld onder haar kin gepropt en haar borsten waren ontbloot. 'Brett,' zei Flavia nogmaals en ze dacht even dat de levenloze vrouw dood was. Ze duwde het idee meteen weg en legde haar vingers tegen de zijkant van Bretts hals.

Langzaam als het aanbreken van de dageraad op een winterochtend opende ze één oog en toen het andere, maar dat was al aan het zwellen en ze kreeg het maar half-open.

‘*Stai bene?*’ vroeg Flavia.

Het enige antwoord dat ze hoorde was een lage kreun, maar het was wel een antwoord.

‘Ik ga hulp halen. Het komt allemaal goed, cara. Ze komen eraan.’

Ze rende de andere kamer in en greep de telefoon. Ze begreep even niet wat haar ervan weerhield hem op te pakken, maar toen zag ze het bloederige mes en haar hand met witte knokkels om het heft. Ze liet het op de vloer vallen en pakte de telefoon. Ze toetste met stijve vingers 113. Hij ging tien keer over en toen vroeg een vrouwenstem welke hulpdienst ze nodig had.

‘Het is een noodgeval. Er moet een ambulance komen. Naar Cannaregio.’

De vrouwenstem vroeg verveeld naar het precieze adres.

‘Cannaregio 6134.’

‘Het spijt me, mevrouw. Het is zondag en er is maar één ambulance. Ik zal uw naam op de lijst zetten.’

Flavia verhief haar stem. ‘Er is hier een gewonde vrouw. Iemand heeft geprobeerd haar te vermoorden. Ze moet naar het ziekenhuis.’

De stem klonk nu vermoeid geduldig. ‘Zoals ik al zei, mevrouw, is er maar één ambulance en er zijn twee wachtenden voor u. Zodra u aan de beurt bent, sturen we hem naar u toe.’

Toen er geen reactie van Flavia kwam, vroeg de vrouw: ‘Signora, bent u er nog? Als u me uw adres nog een keer geeft, zet ik uw naam op de lijst. Signora? Signora?’ Toen Flavia weer geen antwoord gaf, verbrak de vrouw de verbinding. Flavia staarde naar de telefoon in haar hand en wenste dat ze het mes nog vasthad.

Ze zette met een bevende hand de telefoon in de lader en liep terug naar de hal. Brett was nog min of meer op dezelfde plaats, maar het was haar op de een of andere manier gelukt op haar zij te gaan liggen. Ze lag bewegingloos te kreunen.

Flavia knielde naast haar neer. 'Brett, ik moet een dokter gaan halen.'

Flavia hoorde een gedempte stem, en Bretts hand reikte langzaam naar die van haar. Haar vingers raakten Flavia's arm nauwelijks en vielen toen op de vloer. 'Koud,' was het enige wat ze zei.

Flavia stond op en rende naar de slaapkamer. Ze rukte de dekens van het bed en sleepte ze de gang in, waar ze ze over de roerloze vorm op de vloer legde. Ze deed de deur van het appartement open zonder eerst door het kijkgaatje te kijken of het tweetal was teruggekomen. Ze liet de deur achter zich open, rende twee trappen af en bonkte hard op de voordeur van het appartement beneden.

De deur werd even later opengedaan door een man van middelbare leeftijd, lang en kalend, die een sigaret in zijn ene hand had en een boek in de andere. 'Luca,' zei Flavia naar adem snakkend en vechtend tegen de impuls te gaan gillen omdat dit allemaal maar duurde en duurde en niemand haar vriendin hielp. 'Brett is gewond. Er moet een dokter komen.' Haar stem begaf het plotseling en ze stond ineens te huilen. 'Luca, ga alsjeblieft een dokter halen.' Ze greep zijn arm en kon geen woord meer uitbrengen.

Hij zei niets, liep zijn appartement in en greep zijn sleutels van een tafeltje naast de deur. Hij liet het boek op de vloer vallen, trok de deur achter zich dicht en verdween het trappenhuis in voordat Flavia nog iets kon zeggen.

Flavia stormde met twee treden tegelijk terug naar boven. Ze liep het appartement in en zag dat Bretts gezicht nu in een poeltje bloed lag, waarop een streng haar dreef. Flavia had jaren geleden ergens gelezen of gehoord dat mensen die in shock zijn wakker moeten blijven, dat het gevaarlijk is om in slaap te vallen. Dus knielde ze weer naast haar vriendin en zei haar naam. Bretts ene oog was ondertussen zo opgezwollen dat het helemaal dichtzat, maar de Amerikaanse opende toen ze haar naam hoorde haar andere oog een heel klein beetje en keek Flavia aan zonder een teken van herkenning te geven.

‘Luca is een dokter halen. Ze komen eraan.’

Het starende oog leek zijn focus te verliezen en keek haar toen weer aan. Flavia boog zich dieper voorover. Ze veegde Bretts haar uit haar gezicht en voelde het bloed op haar vingers. ‘Het komt allemaal goed. Ze zijn er zo, en dan komt het allemaal goed. Alles komt goed, lieverd, maak je maar geen zorgen.’

Het oog sloot, ging weer open, de blik dreef weg en focuste weer. ‘Pijn,’ fluisterde ze.

‘Het komt goed, Brett. Het komt allemaal goed.’

‘Pijn.’

Flavia zat geknield naast haar vriendin, staaarde in het ene oog, wenste vurig dat het open zou blijven en haar gericht zou aankijken, en mompelde van alles wat ze zich later niet meer zou herinneren. Ze begon even later te huilen, maar daar was ze zich niet bewust van.

Ze zag Bretts hand, half bedekt door de dekens, en pakte hem zacht vast, alsof hij van hetzelfde dons was gemaakt als de dekens eromheen. ‘Het komt allemaal goed, Brett.’

Flavia hoorde plotseling het geluid van voetstappen en

verhitte stemmen van beneden komen. Het ging heel even door haar heen dat het die twee mannen konden zijn, dat ze terugkwamen om af te maken waaraan ze waren begonnen. Ze stond op en rende naar de deur, hoopte dat ze hem op tijd dicht zou kunnen slaan, maar toen zag ze het gezicht van Luca en achter hem dat van een man in een witte jas met een zwarte dokterstas in zijn hand.

‘Godzijdank,’ zei ze en ze was verrast te voelen dat ze het meende. Achter haar verstilde de muziek. Elvira was eindelijk weer herenigd met haar Arturo, en de opera was afgelopen.

Flavia deed een stap naar achteren om de twee mannen binnen te laten. ‘Wat is er? Wat is er gebeurd?’ vroeg Luca terwijl hij naar de berg dekens op de vloer en wat eronder lag staaarde. ‘*Dio mio,*’ zei hij onwillekeurig en hij boog zich voorover naar Brett, maar Flavia hield hem tegen met een uitgestrekte arm en trok hem opzij zodat de dokter naar de in elkaar gezakte vrouw kon kijken.

Hij boog zich voorover, strekte zijn hand uit en voelde de pols in haar hals. Hij voelde dat die langzaam maar sterk was, waarop hij de deken wegtrok om te bekijken hoe zwaar gewond ze was. Haar trui zat in een bebloede knoedel onder haar kin, en haar ribben en torso waren ontbloot. Haar huid was op verscheidene plaatsen rood en kapot en begon grijs en donker te verkleuren.

‘Signora, kunt u me horen?’ vroeg de dokter.

Brett maakte een geluid; woorden waren te moeilijk voor haar.

‘Signora, ik ga u even anders neerleggen. Ik verplaats u maar een heel klein beetje, zodat ik kan bekijken wat er is gebeurd.’ Hij gebaarde naar Flavia, die aan de andere kant naast de bewegingloze vrouw knielde. ‘Als u haar schouder vasthoudt. Ik moet haar benen strekken.’ Hij reikte naar beneden en pakte haar linkerkuit vast, strekte het been en deed toen hetzelfde met haar rechterbeen. Hij

draaide haar langzaam op haar rug, en Flavia bewoog haar schouder mee naar de vloer. Dat allemaal veroorzaakte bij Brett een nieuwe pijngolf en ze kreunde.

De dokter wendde zich tot Flavia en zei: 'Ga even een schaar voor me pakken.' Flavia liep gehoorzaam naar de keuken en pakte een schaar uit een grote, gebloemde pot op het aanrecht. Toen ze daar stond voelde ze de hitte uit de pan olijfolie komen, die pruttelend en sissend op het vuur stond. Ze draaide de vlam uit en rende terug naar de arts.

Hij nam de schaar van haar aan en knipte Bretts bebloede trui open, die hij van haar lijf trok. De man die haar in elkaar had geslagen, had een zware ring aan zijn rechterhand gedragen en die had sporen nagelaten, kleine ronde indrukken die afstaken tegen het donkerder gekleurde vlees eromheen.

De dokter boog zich weer over haar heen en zei: 'Signora, doet u uw ogen eens open.'

Brett moest moeite doen om hem te gehoorzamen en ze kreeg maar één oog open. De arts haalde een zaklampje uit zijn tas en richtte het licht op haar pupil. Die werd kleiner en ze sloot zonder dat ze daar zeggenschap over had haar oog.

'Goed zo, keurig,' zei de dokter. 'En dan wil ik dat u nu uw hoofd een stukje beweegt, een klein beetje maar.'

Hoewel het Brett vreselijk veel moeite kostte, lukte het wel.

'En nu uw mond. Kunt u die voor me opendoen?'

Toen ze dat probeerde, slaakte ze een kreet van de pijn, waarop Flavia terugdeinsde en zich tegen de muur aan drukte.